

Det er vist ganske vist

Den historie, jeg nu vil fortælle, begynder en aften ude i en hønegård. Hønsene var netop gået til ro for natten, og i øverste redekasse lå en høne ved navn Høne. Det er meget vigtigt at lægge mærke til det navn, da der vil optræde andre høns senere i historien, og de er så utroligt svære at kende fra hinanden. Nå, men Høne lå og nettede sig lidt for at blive smuk til natten, og lige pludselig gik der en lille fjer, ja nærmest et lille dun, løst.

– Nå, der røg den høvlensparkemig, sagde Høne, for høns bander nemlig frygteligt.

– Men det er også lige meget, for desto mere jeg piller mig, desto mere kommer jeg til at ligne disse åleslanke grillkyllinger, der bliver brugt som folde-udpiger i reklametryksagerne fra Superbrugsen.

Men nu var der det ved det hele, at fjeren begyndte at dale, og neden under Hønes rede var der to andre redekasser med to andre høns. Den ene hed Hønehøne, og den anden hed Hønepønehøne. Vi opererer i denne historie altså nu med tre høns: Høne, Hønehøne og Hønepønehøne.

– Gwåk, så du det? sagde Hønehøne til Hønepønehøne.

– Gwåk, nej det gjorde jeg ikke, sagde Hønepønehøne til Hønehøne.

– Gwåk, sagde Hønehøne til Hønepønehøne, det var et dun. Jeg nævner ikke navne, men det er Høne. Hun ligger og plukker

s i g

for at komme på forsiden af årsskriftet for Irmadetektivernes brancheforening og gøre indtryk på det bedre borgerskab, så hun kan se ned på os andre!

– Gwåk, det er dog for galt, sagde Hønepønehøne.

Nu var der det ved det hele, at uden for hønegården stod der et gammelt, kroget egetræ, hvor der boede en uglefamilie. Der var Olfert og Olga Ugle, og så

havde de en utrolig masse børn, for de var altid vågne om natten og havde ikke rigtig andet at tage sig til.

– Uhu, hørte du det? sagde Olga Ugle til Olfert Ugle.

– Mgoggelmgoggelmgoggel, sagde Olfert Ugle, for han sad nemlig lige og gylpede.

– Jamen det er en UHUggelig historie, sagde Olga, og jeg har næsten hørt den selv. Der er en høne, der har danset pip-tease, mens den ganske langsomt og sensuelt plukkede alle fjerene af sig, og hanen lurede bag en rusten sneskovl i hjørnet!

– Uhu ja, det var dog en uhuggelig historie, tudede Olfert Ugle, og netop i det samme kom David Livingstone forbi. David Livingstone var i virkeligheden gårdens gamle hunkat, men man sagde, at hun havde fået sit navn, fordi hun engang var faldet i en gammel bulet, lidt rusten mælkejunge fyldt med sur valle, og da hun blev trukket op igen, havde hun lignet doktor Livingstone, dengang han lige havde fundet Nilens kilder.

– Uhu, har du hørt det? tudede Olga Ugle.

– Mneej, det har jeg ikke hørt, sagde David Livingstone.

– Det er en uhuggelig historie, sagde Olga Ugle, og jeg har

næsten hørt den selv.

– Mjavmen dog, sagde David Livingstone. Mjavmen dog.

– Uhu ja, tudede Olga, der er to af naboens smukkeste kyllinger, der har plukket alle fjerene af sig selv og stået på hovedet i en mellemstor isterningbakke, mens hanen og alle hans venner og en del tyske og japanske turister fotograferede. Nu er de døde af tre-dobbelt lungebetændelse. Kyllingerne altså, ikke turisterne.

– Mjavmen, det var dog en kattens historie, sagde David Livingstone, og så gik hun lige direkte uden omsvøb ind til hanen for at fortælle, hvad hun havde hørt.

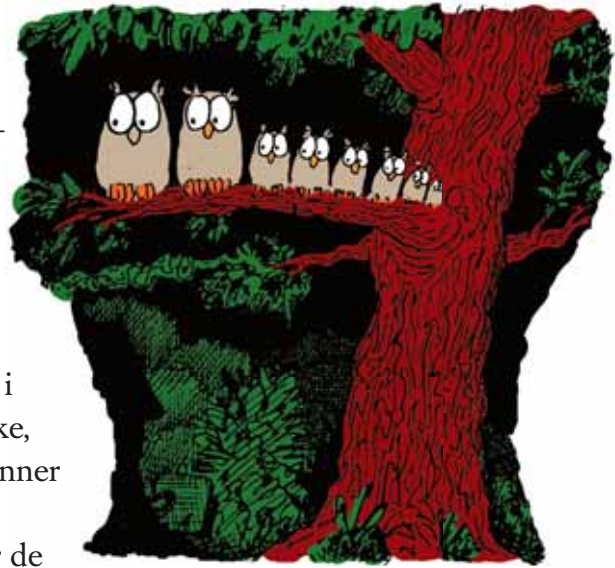
– Mjavmen, har du hørt det, hane? Har du hørt det? sagde David Livingstone.

– Glob glob glob glob glob glob, sagde hanen, for han var nemlig gået tidligt i seng, han skulle tidligt op og gale.

– Mjavmen, det er en kattens historie. Der er fjorten af Europas smukkeste kyllinger, der har plukket både fjer og dun af sig selv og ladet sig dyppe i kogende chokolade og lave til kokosdyppede negerboller for nabohanens skyld. Jeg har næsten hørt det selv.

– Kykkelikyha, det var dog en kykkelikysom historie, sagde hanen, og næste morgen vækkede han hele hønegården en time før han plejede og holdt en rasende brandtale.

– Kykkelikyha, der er foregået en kykkelikysom historie i høne-

gården, og hvis det sker igen, så svarer jeg ikke for følgerne!

Der er ethundredeogfjorten af verdens smukkeste kyllinger, som har plukket alle fjerene af sig her i hønegården, for at jeg skulle se dem nøgne. Men det er ikke alt. Deres kærlighed til mig var så brændende, at de begik harakiri med en rusten sofafjeder og krængede deres inderside ud, hvorefter de druknede deres indvolde en efter en i en kæmpestor

gryde kogende karamelsovs og dansede limbo under en uanstændigt lav pind.

Mens hanen talte, var der mange andre forskellige dyr, som passerede forbi uden for hønegården i forskellig højde og hastighed og tempo alt efter art og størrelse og humør,

sådan som det nu er inden for biologien. De fik hver især fat i hver deres egen lille bid af hanens tale og mente, at de forstod, hvad det hele handlede om. Der var for eksempel en lidt nerve-svækket vipstjert fra Vimmelstrup, der havde fået fat i den her udgave af historien:

– Har I hørt det? Hihihihihihhi, har I hørt det, hihihihihhihihi? Der er en papand og en lerdue, der er blevet så skudt i en krudtugle, at 117 fladtrykte marcipangrise har kastet sig over en håndbroderet tevarmer med motiv af Pia Kjærsgaard i nathue og uldsokker.

Der var også en slimet skruptudse fra Store Vildmose, der havde fået fat i den her udgave af historien:

– Har I hørt det, kvak? Har I hørt det, kvak? Der er 147 nylagte kaninæg, der har smidt skallen og danset blommesvup med hanen i en tilstoppet mellemgasfordeler på Svanemøleværket,

og nu er hele København eksploderet, og alt, hvad der er tilbage, er et kæmpemæssigt krater fyldt med snotforkølet æggekage.

Så var det, historien kom i avisen, for avisen er nemlig altid der, hvor tingene sker. Næste dag lød overskriften:

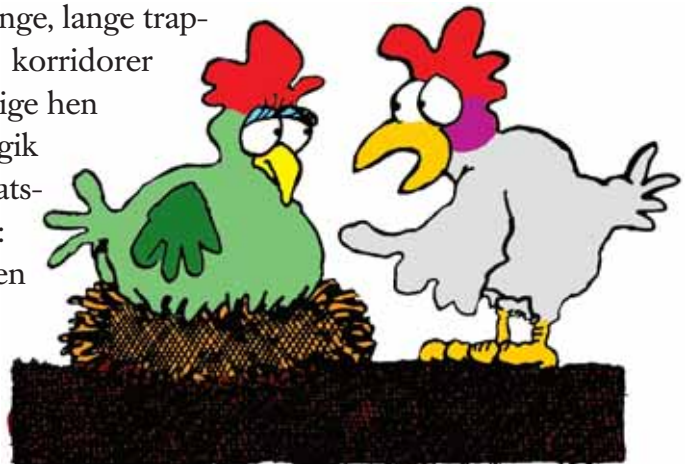
”Kæmpemæssig sexgal klatkage kørt over af arabisk udseende omelet på oksedrevet traktor.”

Høne holdt ikke selv denne avis, men der var flere andre høns i hønegården, som holdt den, og til sidst fik hun nyheden at høre.

– Gwåk, det er dog for galt, det må der gøres noget ved! sagde Høne. Hun var ellers en fredelig høne, men det her var alligevel over grænsen, selv for hende.

Hun gik ud af hønegården, ud ad de lange, lange veje til København og ind til Christiansborg. Hun gik over pladsen, mellem benene på vagten og op ad de lange, lange trapper og gennem de lange, lange korridorer med de mange, mange døre og lige hen til statsministerens kontor. Der gik hun ind og sprang lige op på statsministerens skrivebord og sagde:

– Gwåk, det er gået amåk! Den sag må op i folketinget. Der er vistnok en slags kage, som er kørt over af en omvendt, håndbroderet kylling på ryggen af en art kunstig kanin.

Og så hoppede og skrabede og gøkkede og baskede Høne sådan med vingerne og hønefødderne, at statsministeren blev helt forvirret og ved en fejl kom til at skrive under på, at sagen skulle tages op i folketinget inden 17 sekunder.

16 sekunder senere blev sagen taget op i folketinget, som blev

så overraskede, at de ved en fejl besluttede fuldstændig at opløse sig selv og brænde Christiansborg ned til grunden og leve resten af deres liv som deltidsansatte pølsepapirsamlere i bjergrutsjebanen i Tivoli.

Høne kom hjem lige tids nok til at blive solgt sammen med resten af hønerne til en saudi-arabisk suppeterning-fabrikant. Landmanden var gået fallit og havde skudt sig selv. Havde naturligvis skudt konen og børnene først, og hunden og katten og grisene og køerne og musene og rotterne og en enkelt kalkun.

Hønehuset blev opkøbt af en tysk turist fra Hattenwald Oberhut og blev brugt som oplagringsplads for punkterede gummi-flåder.

Og det er ganske vist: En lille fjer kan sagtens blive til overhovedet ingen ting.